

ת"פ 3482/01/19 - מדינת ישראל נגד אברהם מניאן

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 3482-01-19 מדינת ישראל נ' מניאן(עציר)
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אברהם מניאן (עציר)

הנאשמים

הכרעת דין

א. כתב האישום ותשובת הנאשם למיוחס לו:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שתי עבירות של התפרצות למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ועבירה של כניסה למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406(א) לחוק.
2. עפ"י פרט האישום הראשון, ביום 25.12.2018 בשעה 7:20 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם עם מעסיקו מר דוד הורנשטיין (להלן: "דוד") במטרה להתקין ריהוט בקיבוץ שילר (להלן: "הקיבוץ"). לאחר שטען הנאשם בפני דוד כי אינו חש בטוב נשלח לנוח ברכב. אז, התפרץ הנאשם לביתה של הגב' סיון גובשטיין, עת הניקה את תינוקה, פתח את תיקה ונטל ממנו רכוש כדלקמן: כרטיס אשראי, כרטיס לייפסטייל, כרטיס משק, גיפטכארד, רישיון נהיגה, כרטיס בהצדעה, כרטיסי מועדון שונים, כרטיס קופ"ח כללית, תעודת נכה (להלן: "הכרטיסים"), כסף מזומן בסכום של כ- 100 ₪, מטבע כסף זר, זוג עגילים בציפוי זהב (להלן: "העגילים"), ונשא אותם מהבית.
- בעשותו כן, התפרץ הנאשם למגורי אדם בכוונה לבצע גניבה, נשא ונטל את הרכוש הגנוב, כשהוא מתכוון לשלול אותו מבעלו שלילת קבע.
3. עפ"י פרט האישום השני, בהמשך לאמור, סמוך לשעה 08:00, ניסה הנאשם לפתוח את דלת ביתו של מר משה וילנר (להלן: "משה") שהייתה נעולה. בנסיבות האמורות, פתח משה את הדלת והנאשם שאל את משה האם הוא רוצה למכור טויוטה. בתגובה, אמר לו משה "אתה גנב ואתה עצור". לאחר מכן, נמלט הנאשם מן המקום.

4. בהמשך, התפרץ הנאשם לביתו של מר יהושע אלימה (להלן: "יהושע"), פתח את דלת הכניסה שהייתה סגורה ולא נעולה, ונכנס אל הבית, עת היה המתלונן בחצר הבית, ונטל ממנו תיק גב שהכיל בגדים שונים השייכים לבני משפחת אלימה ונשא אותו מן הבית.

בעשותו כאמור, התפרץ הנאשם למגורי אדם בכוונה לבצע גניבה, נשא ונטל את הרכוש הגנוב כשהוא מתכוון לשלול אותו מבעלו שלילת קבע.

5. עפ"י פרט האישום השלישי, בשעה 8:15 או בסמוך לכך, דחף הנאשם את דלת ביתה של הגב' שירלי ברקן (להלן: "שירלי"), שהייתה פתוחה ולא נעולה, בעודו אחוז בתיק שנטל מבית אלימה ובתוכו הבגדים שהיו בו והכרטיסים שנטל מביתה של סיוון, ונכנס אל הבית, שם פגש בשירלי שהייתה בגפה בבית ולאחר דין ודברים ביניהם, ביקשה ממנו שירלי לצאת מן הבית. מיד בסמוך, הנאשם יצא מן הבית והשליך את התיק בשביל הסמוך.

בעשותו כאמור נכנס הנאשם למגורי אדם במטרה לבצע גניבה.

תשובת הנאשם לכתב האישום

6. הנאשם הודה בנוכחותו בקיבוץ, והוסיף כי לא חש בטוב בעת שבה התרחש האירוע, אולם כפר בכלל העבירות שיוחסו לו. כמו כן, טען למחדלי חקירה, אשר לטענתו די בהם בכדי להביא לזיכויו בדן.

ב. המסגרת הדיונית:

7. בהמשך לכפירתו של הנאשם נשמעו הראיות בתיק.

8. במסגרת פרשת התביעה נשמעו עדויות השוטרים, עדויות המתלוננים, עדותו של קב"ט הקיבוץ, עדותו של דוד (מעסיקו של הנאשם), ושל הלקוחה רונת שפיגל (שהזמינה שירות מדוד), וכן עדותה של גב' מרים סילבה (כלתו של יהושע אלימה). במקביל, הוגשו מסמכי תיק החקירה ובהם דו"חות הפעולה, הודעות החשוד, מזכרים מתיק החקירה, תמונות הפריטים שנתפסו ותמונות הזירה.

9. במסגרת פרשת ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם.

ג. דין והכרעה:

10. כפי שעולה מחומר הראיות באופן שאינו שנוי במחלוקת, ביום 25.12.18, בשעת בוקר הגיע הנאשם יחד עם מעסיקו, מר דוד הורנשטיין (להלן: "דוד"), לקיבוץ שילר, לצורך ביצוע עבודת התקנה באחד מבתי הקיבוץ, ביתה

של רונית שפיגל.

11. עפ"י עדותו של דוד, באותו הבוקר, אסף את הנאשם מביתו שבבת ים, בשעה 05:30 בבוקר. הם נסעו לחלוקת סחורה בשוהם ולאחר מכן המשיכו לקיבוץ שילר. בהגיעם לקיבוץ החנה את המשאית מחוץ לבית הלקוחה, ולאחר שהכניס יחד עם הנאשם את הסחורה לבית, הבחין שהנאשם חלש ועייף ושלח אותו למשאית לנוח. במהלך מחצית השעה שלאחר מכן, לא ראה דוד את הנאשם כלל (ר' עמ' 23-24).

12. באותו הבוקר, בשעה 08:00, גב' סיוון רובינשטיין (להלן - "סיוון") המתגוררת בקיבוץ שילר, הניקה את בנה התינוק, בחדר השינה שבביתה. סיוון העידה, כי לפתע, בעודה מניקה, נפתחה דלת הבית והיא הבחינה בדמות שנכנסת אל הבית. סיוון לא הצליחה לזהות פנים, אך הבחינה בצל, ובהמשך בגבר לבוש חולצה כהה ומכנס בהיר, מסתובב בחלל הבית. סיוון המבוהלת, צעקה לגבר שיצא החוצה כי היא לא לבושה, והלה השיב לה "בסדר" ויצא. בחלוף מספר רגעים, לאחר שהניחה סיוון את תינוקה ואזרה אומץ, יצאה מחדר השינה. או אז הבחינה בתיקה כשהוא זרוק על הרצפה, וגילתה לתדהמתה שנלקחו מהתיק כרטיסי אשראי, רישיון נהיגה וכרטיסים נוספים, כסף מזומן שהיה בו ועגיל בצבע זהב שקיבלה מחמותה (עמ' 13 - 14 לפרוטוקול).

13. מיד לאחר מכן, יצרה סיוון קשר טלפוני עם קצין הביטחון של הקיבוץ, מר עמיר ג'אן (להלן - "עמיר") וכן עם משטרת ישראל, ומסרה דיווח אודות מה שהתרחש בביתה. סיוון גם מסרה את תיאור לבושו של הגבר שנכנס לביתה, חולצה כהה ומכנס בהיר, דגמ"ח עם כיסים גדולים (עמ' 15).

14. עפ"י עדותה של סיוון, הייתה מבוהלת מאוד, היסטרי, בעקבות האירוע, ושכנתה - רונית - הגיעה אל ביתה לסייע לה להירגע. לדברי סיוון, נשארה בביתה ולא יצאה ממנו בסמוך לאחר האירוע.

15. באותו בוקר, שהה עמיר ג'אן, הקב"ט, מחוץ לקיבוץ. עפ"י עדותו, בשעה 07:45 - 08:00 בבוקר, קיבל דיווח טלפוני מסיוון, לפיו נכנס לביתה אדם זר. מיד עם קבלת ההודעה, החל בנסיעה לקיבוץ. כאשר הגיע אל הקיבוץ, הבחין במשאית של דוד והחל לברר למי היא שייכת, אז התברר לו שמתבצעת התקנה בביתה של רונית. כאשר נכנס ומסר לרונית ולדוד, שנכח באותה העת בביתה, את התיאור הראשוני שקיבל מסיוון, אמר לו דוד, כי התיאור נשמע לו כמו העובד שלו, אותו שלח לנוח במשאית.

16. דברים אלו עולים לא רק מעדותו של עמיר, אלא גם מעדותו של דוד, אשר מסר כי כחצי שעה לאחר ששלח את הנאשם לנוח במשאית, הגיע אל ביתה של הלקוחה - רונית - עמיר, "ונתן לה תיאור של מישהו שמסתובב בתוך שילר ונכנס לבתים. אותו תיאור שנתן לה באותו רגע עלה לי לראש שזה אבי. אמרתי לה שזה העובד שלי והוא במשאית" (עמ' 23, ש' 2 - 5).

17. דברים דומים עולים גם מהודעתה של גב' רונית פוגל (ת/25) (להלן: "רונית"), אשר הוגשה בהסכמה. עפ"י ההודעה, הגיעו אליה דוד והנאשם בשעה 07:20 בבוקר לערך, על מנת לספק ולהרכיב שידת תינוקות. כאשר הגיעו

אל הקיבוץ, כיוונה את דוד לביתה והוא העמיד את משאיתו בחניה שליד הבית. רונית תיארה את העובד של דוד כ"ישנוני", ולכן דוד ביקש ממנו ללכת לישון ברכב, בעוד שהוא עצמו נשאר בביתה לביצוע העבודה, למשך פרק זמן של כחצי שעה. אז, הגיע עמיר, ומסר תיאור של האדם אותו הוא מחפש. בתגובה, אמרו היא ודוד שהתיאור מתאים לנתוניו של העובד שהגיע עמו לקיבוץ.

18. עפ"י עדותו של עמיר, במקביל להתרחשות האמורה, קיבל הודעה ממר משה וילנר, תושב הקיבוץ (להלן - "משה"), אשר סיפר לו שגם אל ביתו נכנס אדם, ותיאר שאותו אדם לבש דגמ"ח וחולצה שחורה.

19. כאשר פנו עמיר ודוד למשאית, גילו שהעובד של דוד, היינו הנאשם, אינו נמצא בה, והחלו בביצוע סריקות בקיבוץ על מנת לאתר. תוך כדי ביצוע הסריקות, התקבל דיווח טלפוני נוסף, מתושבת אחרת בקיבוץ - גב' שירלי ברקן (להלן - "שירלי") - שביתה מצוי במרחק של 350 - 400 מטרים לערך מביתם של סיון ומשה (עפ"י הערכתו של עמיר). שירלי הנסערת, סיפרה באותה שיחת טלפון, כי אדם נכנס לביתה ומשם המשיך לכיוון בתי הילדים. לדברי עמיר, שירלי מסרה תיאור של פרטי הלבוש של אותו אדם, הדומה לאלו שנמסרו קודם ע"י סיון ומשה.

20. בחלוף דקות מתחילת הסריקות, אותר הנאשם ודוד זיהה אותו כעובד שלו. עפ"י עדותו של עמיר, הנאשם אותר "בין בית הילדים לבית הכנסת" (עמ' 47, ש' 11), במתחם שבין ביתם של סיון ומשה לבין ביתה של שירלי.

21. במקביל, התקשרה שירלי פעם נוספת ומסרה לעמיר, עפ"י עדותו, כי זיהתה את התיק שנשא בידיו הגבר שנכנס לביתה, כשהוא זרוק בסמוך לביתה, ועמיר ביקש ממנה להביא את התיק אליו.

22. משה וילנר סיפר בעדותו, שביום הרלוונטי לכתב האישום, בשעת בוקר, ישב בביתו אשר בקיבוץ, כאשר דלת הבית הייתה נעולה. לפתח הבחין בצללית ובאדם המנסה לפתוח את הדלת. משה סיפר שיצא אל מחוץ לדלת וראה את אותו אדם, שאמר לו שהוא רוצה לקנות טויוטה. עפ"י עדותו של משה, מיד הבין כי מדובר בגנב, ואמר לו שהוא עצור, אך אותו אדם עזב את המקום (עמ' 17, ש' 1 - 10).

23. ראוי להזכיר בשלב זה כי עפ"י עדותו של משה בבית המשפט, בעת שניהל עם הנאשם דין ודברים, הלה אחד בידיו בכרטיסים, מה שהוביל את משה בין היתר לחשוד שמדובר בגנב ופורץ. פרט זה לא נמסר בתחנת המשטרה, אף שמדובר בפרט מהותי. משה מסר בעדותו, כי לא ציין זאת משטרה, מאחר והיה נרגש ולא זכר פרט זה.

24. שירלי מסרה בעדותה: "אותו בוקר בערך 8:15 יצאתי מהחדר שינה לכיוון הסלון, הדלת היתה קצת פתוחה, אני רואה אדם עומד בפתח הבית היה לבוש חולצה שחורה, מכנסים חומים, ג'קט שחור עם תיק ביד או על הכתף, שאלתי מה אתה עושה פה אמר אני מחפש את אבי גבאי, אמרתי לו מי זה אבי גבאי, אמר אני לא יודע אני מחפש את אבי גבאי, אמרתי לו מי אתה, אמר אני אבי גבאי. אמרתי איך זה יכול להיות אותו שם אמר כן זה אותו שם. קודם אמרתי לו תצא החוצה ואמרתי אין כאן אבי גבאי בקיבוץ שילר, אז הוא אומר טוב איך יוצאים מפה, אני צריך מונית, אמרתי לו תצא השער בכיוון שם, תצא

מהקיבוץ. אמרתי לו אין אדם כזה בקיבוץ אמר לי אני שתיתי ואני מבולבל ואז יצא." (עמ' 44).

25. לשאלת בית המשפט, אודות המיקום בו הבחינה בפורץ לראשונה, השיבה שירלי "נתקלתי בו לראשונה בפתח הדלת, כבר בתוך הבית" (עמ' 47, ש' 11).

26. שירלי אישרה בעדותה, כי מיד לאחר האמור יצרה קשר טלפוני עם עמיר הקב"ט וסיפרה לו אודות מה שהתרחש בביתה.

27. עוד סיפרה, כי לאחר שניתקה את השיחה יצאה לראות לאן פניו של אותו אדם מועדות, והבחינה בו כשהוא צועד לכיוון צפון. בשלב זה, גילתה שירלי ליד ביתה, במרחק של 10 מטרים מהבית, במקום גלוי, על הכביש את התיק שנשא אותו אדם, בעת שנכנס לביתה. שירלי תיארה בעדותה, את התיק כתיק שחור עם משבצות וסרט, ומסרה שהיא בטוחה שהתיק שנמצא על ידה הוא התיק שהיה בידיו בעת חילופי הדברים ביניהם.

28. לאחר האמור, עפ"י עדותה של שירלי, התקשרה בשנית לעמיר וסיפרה לו על התיק שמצאה. או אז, סיפר לה עמיר כי האדם אותה, וביקש כי תביא את התיק אליו. לדבריה של שירלי, השיחה השניה עם עמיר, התרחשה 2-3 דקות לאחר שהאדם עזב את ביתה.

סיכום ביניים:

29. עד כה, כפי שתואר לעיל, העדויות של המעורבים באירוע, מתיישבות האחת עם רעותה והן עולות בקנה אחד הן מבחינת זמני התרחשותו של האירוע, הן מבחינת התגלגלותו והתפתחותו והן באשר למיקומים הפיזיים של ההתרחשות.

30. בעדותו של עמיר הקב"ט - שהיה הגורם המקשר בין כלל המעורבים - נשזרות עדויותיהם של יתר המעורבים.

31. כאמור, עמיר תיאר את שיחת הטלפון שהתקבלה מסיוון. עדותו של עמיר אודות מה שנמסר לו באותה שיחת טלפון, מתיישבת עם עדותה של סיוון ותיאורה שלה את האירוע עצמו ואת שיחתה עם עמיר.

32. עדותו של עמיר, שסיפר על המשאית בה הבחין ליד ביתה של רונית, ועל פגישתו עם רונית ודוד, בביתה, מתיישבת עם עדותו דוד. העדים עמיר ודוד מתארים, באופן דומה, את חילופי הדברים ביניהם, אשר הובילו לביצוע הסריקות אחר הנאשם. גם הודעתה של רונית (ת/ 25) עולה בקנה אחד עם עדויות אלו, הן מבחינת זמני ההתרחשות והן ביחס לפרטי ההתרחשות עצמה.

33. עוד מתיישבת עדותו של עמיר ביחס לשיחת הטלפון שקיבל ממשה וילנר, עם עדותו של משה.

34. כן נמצאה התאמה בין עדותו של עמיר לעדותה של שירלי, אודות דיווחה הטלפוני. ההתאמה מתייחסת הן לתוכנו של הדיווח והן למועד מסירת הדיווח (מספר דקות לאחר הדיווח של משה, כאשר משה העיד שהאירוע בביתו אירע בשעה 08:00 ושירלי העידה על אירוע משעה 08:15).

35. כמו כן, עולה בקנה אחד עדותו של עמיר - כי בחלוף מספר דקות לאחר שאותר הנאשם, התקשרה שירלי ודיווחה על התיק שנמצא בסמוך לביתה - עם עדותה של שירלי, לפיה 2 או 3 דקות לאחר שעזב האורח הבלתי קרוי את ביתה התקשרה לעמיר בשנית, על מנת לספר לו אודות מסירת התיק. כמו כן, מסרו שני העדים, כי עמיר ביקש משירלי להביא את התיק אליו, למקום בו איתר את הנאשם, וכי זו עשתה כאמור.

36. ראוי ציין, שמכלל העדויות עולה, כי מדובר בשרשרת אירועים המתרחשת כולה, ביום 25.12.18 בוקר, בין השעה 07:45 ל - 08:30 לערך, וכי ביתם של כלל המעורבים בקיבוץ (לרבות ביתה של רונית), מצויים במרחק כמה מאות מטרים האחד מן האחר, מרחק של מספר דקות הליכה. יצוין, כי המרחק הקצר בין הבתים עולה גם ממזכרו של השוטר רונן ברונר (ת/20) ולפיו "מדובר בשכונה קטנה בתוך הקיבוץ, שהבתים נמצאים אחד לידי השני". מזכר זה מחזק את עדויותיהם של העדים לעניין הקרבה הגיאוגרפית בין הבתים בהם אירע התפרצות.

37. לאור המפורט לעיל, מצאתי את עדויות המעורבים - עמיר, דוד, סיוון, משה, רונית ושירלי אודות ההתרחשויות כמהימנות וכמחזקות ראייתית האחת את רעותה. לא נטען, כי יש למי מהמעורבים אינטרס למסור דברים שאינם דברי אמת, בכל הנוגע לאופן התרחשויות האירוע, וממילא לא הוכח זאת. משיוצרות העדויות מארג עובדתי שלם וקוהרנטי ובהיעדר ראיה לסתור, אני מאמצת אותן כתיאור אותנטי של האירוע.

38. נוכח האמור, איני מוצאת כי יש בעובדה שמשה מסר לראשונה בבית המשפט שהפורץ אחז בכרטיסים, ככזו הפוגעת במהימנותו, ואני מקבלת עדות זו כמהימנה.

39. השאלה הנשאלת ואשר בה נדרש בית המשפט להכריע, למעשה, הינה - **האם יש קשר בין ההתרחשויות שתוארו ע"י כלל העדים כמפורט לעיל, אותה מצאתי כתיאור מהימן, לבין הנאשם? האם עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לספק סביר, כי אותו אדם שנכנס אל בתי התושבים בקיבוץ שילר, ביום 25.12.18, הוא הנאשם שלפניי?**

זיהוי הנאשם:

40. טען הנאשם, כי המתלוננים זיהו אותו בשטח, בעת שעוכב ע"י השוטרים, וכי לפיכך אין לייחס כל משקל לזיהוי זה. עוד טענו בהקשר זה, כי נפל מחדל חקירתי, בכך שמצאה המשטרה שלא לערוך מסדר זיהוי בתחנה (לטענת מחדלי החקירה אתייחס בפרק נפרד להלן).

ראיית הזיהוי - הדין

41. בישראל נהוגות מספר שיטות לזיהוי חזותי של חשודים. זיהוי יכול שיהיה תוצאה של פעולה יזומה ויכול שיהיה אקראי. שיטות הזיהוי היזומות כוללות, בין היתר, הצגת תמונה יחידה של החשוד, עיון באלבום תמונות, מסדר זיהוי תמונות, מסדר זיהוי חי, והסתכלות סמויה על חשוד. אפשרויות הזיהוי האקראיות הן מגוונות והן נובעות מההזדמנויות הנקרות בפני העד בחיי היום יום. המשותף לכולן היא המקריות, או הספונטניות של הזיהוי (ע"פ 347/88 **דמיאניוק נ' מדינת ישראל**, פ"ד מז(4) 353, בעמ' 393 (1993) להלן - "**ענין דמיאניוק**"). משקל העדות משתנה בהתאם לנסיבות, ותלוי בשאלה אם בזיהוי היה תהליך של ברירה אמיתית (**שם**, בעמ' 397). כל שיטות הזיהוי לסוגיהן הן אפשרויות ומותרות, אך בית המשפט בוחן בכל מקרה בקפידה מה טיב הזיהוי ובאיזה מידה היה בשיטה שאומצה כדי ליצור ראייה אמינה של זיהוי (**שם**, בעמ' 403).

42. משקלו של זיהוי ספונטני יקבע על יסוד הנסיבות שבהן התרחש הזיהוי, תוך שבית המשפט ייתן דעתו לנסיבות בלתי מבוקרות שבהן זוהה הנאשם (ע"פ 16/82 **מלכה נ' ישראל**, פ"ד לו(4) 309 (15.11.82); ע"פ 611/85 **חחיאשוילי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מא(1) 337 (1987); ע"פ 5905/04 **סלומון נ' מדינת ישראל** (9.10.07); ע"פ 6056/07 **אלחמודי נ' מדינת ישראל** (26.3.09)).

43. הערכתה של ראיית הזיהוי נעשית בשני מישורים: במישור האחד נבחנת אמינותו האישית של העד המזהה, כנותו ויושרו. במישור השני בית המשפט מעריך את מהימנות הזיהוי שביצע העד המזהה. בחינה זו של מהימנות הזיהוי נערכת אף היא בשני רבדים: ברובד הראשון, נבחנת יכולתו של העד להטביע בזכרונו רשמים חזותיים, ובפרט את חזותו של מבצע העבירה. ברובד השני, נבחנת יכולתו של העד לשחזר את חזותו של מבצע העבירה ולזהותו בפועל (בע"פ 9040/05 **אוחין נ' מדינת ישראל**, פסקה 16 (7.12.06). בית המשפט מחלק את מהימנות הזיהוי לרובד סובייקטיבי ואובייקטיבי, אולם הגיון הדברים דומה (ראו גם: ע"פ 8902/11 **חזיזה נ' מדינת ישראל**, פסקה 48 (15.11.12); ע"פ 4524/11 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (17.6.13)).

44. על כך נאמר, כי:

"ברקע בחינת משקלו של הזיהוי עומדת האבחנה בין מהימנותו של העד המזהה, לבין מידת השכנוע בנכונות הזיהוי עצמו. כלומר, יכול העד להימצא אמין ועדיין תוטל בספק אמיתות הזיהוי שביצע (ע"פ 648/77 **קריב נ' מדינת ישראל**, פ"ד לב(2) 729 (1978); ע"פ 6508/02 **פלוני נ' מדינת ישראל** (6.2.04); ע"פ 2331/08 **קסטרו נ' מדינת ישראל** (16.9.09)).

45. הבחינה בכל רובד היא משמעותית משום שגם אם הוטבעה דמותו של מבצע העבירה בזכרונו של העד באופן מיטבי, תיתכן טעות בתום לב בשחזור המידע (**ענין דמיאניוק**, בעמ' 405; ראו גם: דורון מנשה ורביע עאסי "טעות בזיהוי חזותי של חשודים: הזמנה למחקר ורפורמה **משפטים** כה (תשס"ה) 205, בעמ' 209).

46. כאמור, ברובד הראשון, בוחן בית המשפט את יכולתו האישית של העד לחרות בזיכרוננו רשמים חזותיים ומכוחם לזהות בני אדם על פי חזותם, וזאת בהתאם למלוא הנסיבות והתנאים שאפפו את האירוע, לרבות משך החשיפה של העד לפניו של החשוד, המרחק ממנו צפה העד על החשוד, התאורה הקיימת בעת הצפייה, והשתייכות האתנית של החשוד ושל המזהה (ענין דמיאניוק, בעמ' 403; ע"פ 492/02 עסל נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 935, בעמ' 943 (2002); ע"פ 10360/03 שדיד נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (2.3.06); מנשה ועאסי, בעמ' 253 - 266).

47. ברובד השני, בוחן בית המשפט את יכולתו של העד לשחזר את חזותו של מבצע העבירה ולבצע את הזיהוי בפועל, לרבות התנאים הפיזיים ששררו בעת הזיהוי, ומצבו הנפשי, סובייקטיבי של העד המזהה שיש בו כדי להשפיע על כושרו לזהות את מבצע העבירה. יש לתת את הדעת בין היתר להשפעות שונות: ציפייה של העד לפגוש במבצע העבירה, אשר עלולה להובילו לזיהוי שגוי; רצונו של העד לסייע לאתר את החשוד, אשר עלול להובילו לזיהוי על פי דמיון יחסי; נסיבות בלתי מבוקרות שבהן מתבצע הזיהוי; רמזים שונים הניתנים לעד; הלחץ והחשש המלווים את העד; ומידת הביטחון של העד המזהה בזיהוי.

48. נעבור, אפוא, מהדין ומההלכה, אל נסיבות המקרה הנדון.

הערכת מהימנות המזהים:

49. כפי שצוין לעיל, הראשונה המדווחת על כניסת אדם לביתה היא סיוון. אולם, עפ"י עדותה של סיוון, לא ראתה פניו של אותו אדם, אלא ידעה לתאר שהיה גבר, שלבש חולצה כהה ומכנס דגמ"ח בהיר. את הדיווח האמור, מסרה סיוון - כפי העולה מעדותה ומעדותו של עמיר - בשיחתה עם עמיר.

50. תיאור ראשוני זה, הוא זה אשר בעקבותיו יצא תחילה עמיר לאתר את הפורץ. כאשר הוא מגיע לביתה של רונית, ומספר מהו התיאור שקיבל מסיוון, מיד מקשר דוד את התיאור שנמסר עם העובד שהגיע עמו לקיבוץ - הוא הנאשם. כלומר, די היה בזיהוי הראשוני שנמסר ע"י סיוון לעמיר, ואשר דווח ע"י עמיר לרונית, בכדי שדוד יקשר בינו לבין הנאשם.

51. משה וילנר העיד, כי ראה את הפורץ בכניסה לביתו ואף שוחח עימו קצרות. בשיחתו עם עמיר, גם הוא מוסר תיאור פרטי לבוש המתיישב עם התיאור שמסרה סיוון.

52. שירלי כבר תיארה בעדותה חילופי דברים יותר ארוכים עם הנאשם, שהתנהלו במרפסת, בכניסה לבית מגוריה, באור יום. שירלי גם הבחינה בתיק שאחז הפורץ בעת ששוחח עימה, ובהמשך ליוותה אותו בעיניה בעודו מתרחק מביתה.

53. סיוון העידה, כי לאחר האירוע, לא יצאה אל המקום בו עוכב הנאשם, וכי הפעם הבאה שראתה אותו הייתה באולם

בית המשפט. העדה סיפרה שהייתה בלחץ, בהיסטריה, וכי לכן לא יצאה מן הבית, וכן ציינה, שהשכנה רונית הגיעה אליה הביתה כדי להרגיעה. עדותה זו של סיוון, מתיישבת עם הודעתה של רונית (ת/25), שהוגשה בהסכמה ואשר לפיה עמיר ביקש ממנה לגשת להרגיע את סיוון, בשעה שהוא ודוד עורכים סריקות בקיבוץ.

54. לאמור, מצטרף מזכר מיום 27.12.18 (ת/10), לפיו נשאלה סיוון טלפונית, יומיים לאחר האירוע, האם היא יכולה לבצע מסדר זיהוי פנים, והיא מסרה כי אינה יכולה לזהות אותו.

55. **אמנם**, מעדויות אחרות עולים סימני שאלה באשר להגעתה למקום עיכובו של הנאשם- כך, מסרה שירלי שאינה זוכרת אם סיוון הגיעה למקום (עמ' 45, ש' 9 - 10), עמיר מסר בחקירתו הנגדית שסיוון נכחה במקום יחד עם שירלי ומשה ואנשים נוספים (עמ' 50, ש' 15), השוטרת יובל כלפון, מסרה בעדותה שאינה זוכרת שסיוון הגיעה למקום (עמ' 32, עמ' 15 - 16), השוטרת רביד לוי מסר, כי סיוון "לא הייתה. באה אחרי זה" (עמ' 9, ש' 8). **אולם**, לאור התרשמותי מן העדה, כי ביקשה כל העת - גם בזמן עדותה בבית המשפט - להרחיק עצמה מהפורץ שחדר אל ביתה בעודה מניקה את תינוקה ומהחווייה המטלטלת שעברה, לאור העולה מהודעתה של רונית והמזכר המעיד על כך שהצהירה בסמוך לאירוע שאינה יכולה לזהות את פניו של הפורץ, אני מקבלת גרסתה של סיוון לפיה כלל לא הגיעה אל מקום עיכובו של הנאשם. שהרי, לו הייתה מגיעה לשם, ולו ביקשה סיוון לקבע זיהוי של הנאשם כמי שהיה בביתה ולהפלילו בכל מחיר, וודאי הייתה מזהה אותו כבר במקום, מודיעה על כך לשוטרים ולא הייתה מוותרת על ביצוע מסדר זיהוי בתחנה. במובן זה, דווקא הודאתה של סיוון בעובדה שאינה יכולה לזהות את פניו של הפורץ, מעידה על מהימנות גרסתה.

56. באשר לזיהוי בשטח שבוצע ע"י משה ושירלי - הוא אינו שנוי במחלוקת. שני העדים מאשרים, כי הגיעו אל מקום עיכובו של הנאשם (שירלי כאשר נתבקשה ע"י עמיר להביא את התיק שמצאה, ומשה באופן עצמאי), וכי זיהו אותו כמי שהיה בביתם (ר', עדותו של משה, עמ' 18 ש' - 3 - 11, ועדותה של שירלי, עמ' 44, ש' 25).

57. שני העדים חזרו וזיהו את הנאשם באולם בית המשפט. לעניין זה, אפנה לעדותו הראשית של משה, בעמ' 17 - 9 - 13, ותשובתה של שירלי לשאלת בית המשפט בעמ' 46, ש' 11 - 12).

58. כעת, יש להעריך את מהימנות זיהוי זה שנעשה בשטח. האם הינו אותנטי?

59. עפ"י עדותם של משה ושל שירלי, אותן מצאתי לעיל כמהימנות, שניהם ניהלו שיחה עם הפורץ שהגיע אל ביתם. השיחה נוהלה באור יום, בפתח ביתם, כאשר הם מצויים בקרבה פיסית אליו. לא עולה מנסיבות השיחה, כפי שהיא מתוארת, כי מצבם הנפשי של כל אחד מהעדים, עשוי היה למנוע ממנו להתרשם מנתוניו הפיזיים של הפורץ. שני העדים, מוסרים מיד לאחר מכן תיאור ראשוני של הפורץ, טלפונית, לעמיר. תיאור זה - שניתן כאמור **לפני** שהעדים פוגשים בנאשם בשטח - נמצא מתאים לתיאור שמסרה סיוון טלפונית, וכן לתיאור שמסר דוד לעמיר לפני שהם יוצאים לבצע סריקות בקיבוץ.

60. עוד יוזכר, כי עפ"י עדותו של עמיר, בדיווח הטלפוני שקיבל משירלי, ציינה באוזניו כי הפורץ צועד לכיוון בית הילדים, ואכן - סופו של דבר - אותר הנאשם "בין בית הילדים לבית הכנסת" (עמ' 47, ש' 11), עובדה המחזקת עוד יותר את הזיהוי של הנאשם כמי שיצא מביתה של שירלי.

61. המפגש של העדים משה ושירלי הם הנאשם בשטח, לאחר עיכובו וזיהויו, נעשים דקות ספורות לאחר מפגשם הראשון עימו. כלומר, להבדיל מזיהוי אקראי בחלוף פרק זמן ולאחר עיבוד של האירוע והטיות אפשריות של הזיכרון - במקרה דנן בוצע הזיהוי מיד לאחר שפגשו בפורץ - פנים אל פנים, באור יום, ושוחחו עימו.

62. הנתונים האובייקטיביים האמורים - משך החשיפה של העדים לפורץ, הקרבה בה שהו לפורץ בעת האירוע, אור היום בעת הזיהוי, מאפשרים לקבוע כי הזיהוי הוא מהימן. אין מדובר באירוע חטוף, של שניות, בחשיכה, אלא במפגשים בני מספר דקות כל אחד של משה ושירלי עם הנאשם, תוך ניהול שיחה עימו תוך קרבה פיסית אליו. לכך מצטרפת קביעתי בדבר מהימנות עדותם של העדים אודות אופן התרחשות האירוע והערכתם הדומה של נתוני זמן ומקום, המחזקות התרשמותי זו.

63. לאור האמור, הגעתי למסקנה, כי יכולתם של העדים משה ושירלי להטביע רשמים חזותיים, בנסיבות האירוע, הינה גבוהה.

64. קביעתי זו, בשילוב עם עדויותיהם של סיוון, דוד ועמיר, בדבר זיהוי הראשוני של הנאשם, התרשמותי שמשה ושירלי לא נמצאו במצב סובייקטיבי שפגע בכושרם לבצע זיהוי, הסמיכות הגאוגרפית שבה אותר הנאשם ביחס למקום המפגש עם העדים, התנאים הפיזיים במקום, העובדה שבזמן הסריקות ברדיוס מצומצם יחסית (כמה מאות מטרים) לא אותר חשוד אחר העונה על התיאור שנמסר, העובדה שהעדים נותרו עקביים בגרסתם אודות זיהוי הנאשם כמי שפרץ לביתם, מחזקת את מסקנתי כי יש ליתן אמון בגרסתם של משה ושירלי גם לעניין זיהוי של הנאשם.

ראיית התיק:

65. כפי שתואר לעיל, העידה שירלי, כי כאשר פגשה בנאשם בפתח ביתה, הוא אחז בתיק. את התיק תיארה "תיק שחור עם משבצות, עם סרט", ובהמשך "כמו ילקוט ב"ס בצבע שחור קצת משבצות, היה איזה סרט על הידית. לא זוכרת בדיוק. על הלולאה שמחזיקים את התיק או על הרצועות, מעין סרט בד...נראה לי חלק מהתיק. לא יודעת עם שרוך או סרט דק" (עמ' 45). כאשר הופנתה לכך שבהודעתה מסרה, כי התיק היה בצבע כחול כהה, השיבה "כן, קצת משבצות...קצת ורוד. נראה לי כמו תיק של ילד או ילדה. לא של מבוגר...אולי תא אחד היה ורוד משובץ בעיקר כחול כהה עם קצת ורוד" (שם, ש' 26 - 31).

66. עוד עפ"י הודעתה של שירלי, מיד בסמוך לעזיבת הנאשם את ביתה, הבחינה באותו התיק אותו נשא, כשהוא זרוק על הכביש, במרחק של כ - 10 מ' מפתח ביתה. כאשר דיווחה זאת לעמיר, התבקשה להביא את התיק למקום בו עוכב הנאשם.

67. עמיר מאשר בעדותו, כי שירלי דיווחה לו טלפונית על מציאת התיק, וכי לבקשתו הביאה את התיק אליו. עפ"י עדותו של עמיר, כאשר איתר את הנאשם, הוא לא נשא תיק, ולכן שלל את האפשרות שהיו שני תיקים באירוע.
68. השוטר רביד לוי, אשר הגיע אל הקיבוץ בעקבות הדיווח למוקד 100, סיפר כי כאשר הגיע אל המקום בו עוכב הנאשם ע"י עמיר הקב"ט, נמצא בסמוך אליו תיק. עוד מסר, כי ביצע חיפוש בתיק ומצא בו כרטיסים הנושאים את פרטיה של סיון. בהמשך לכך, צילם השוטר רביד את התיק והכרטיסים בשטח (ת/1 ו - ת/2), השיב לסיון את הכרטיסים ותפס את התיק. עוד ציין, כי בתיק היו גם בגדים (עמ' 7 - 8).
69. פרטים דומים נמסרו בעדותה של השוטרת יובל כלפון שהגיעה עם השוטר רביד למקום (עמ' 30 - 31).
70. עפ"י עדותו של השוטר רונן ברונר, מזכר שערך (ת/15), ותמונות שצילם בתחנת המשטרה (ת/17, ת/18, ת/19א, ת/19ב), קיבל את התיק שנתפס, יחד עם בגדים, כסף מזומן, עגילים, מפתח בודד בצבע ורוד, כדור סבוקס ועגילים (אליהם אדרש בהמשך).
71. מתמונות התיק שצולמו ע"י השוטר רביד והשוטר רונן, עולה כי מדובר בתרמיל גב, בעל כיסי צד וחלק תחתון בצבע שחור, ובחלקו העליון בעל דוגמת משבצות בגווני אדום וורוד. עוד ניתן להבחין ברצועה שחורה בחלקו העליון של התיק שנחזית להיות חלק ממנו. ניתן לומר שככלל מראה התיק, כפי שהוא עולה מהתמונות שצולמו ע"י השוטרים, מתיישב עם עדותה של שירלי.
72. יצוין, כי בשום שלב, לא נטען כי מדובר בתיקו של הנאשם. על מנת להתחקות אחר מקורו של התיק, זימנה המאשימה לעדות את גב' מרים סילבה (להלן - "מרים") ואת מר יהושע אלימה (להלן - "יהושע"), גם הם תושבי הקיבוץ. יאמר מדי, כי לעניין עצם נטילת התיק (כמו גם באשר לנטילת רכוש של סיון), הראיות שהציגה המאשימה הן ראיות נסיבתיות, שכן אין ראיה ישירה לכך שהנאשם נטל את התיק מבית משפחת אלימה, כפי שיוחס לו ברישא לפרט האישום השני.
73. עפ"י עדותה של מרים, בסוף השבוע שקדם לאירועים נשוא כתב האישום, השאילה תיק מחמותה, רותי אלימה. ביום ראשון או שני שלאחר מכן (כלומר, יום או יומיים עובר לאירוע), השיבה אותו לביתם של רותי ויהושע אלימה, כשהוא מלא בבגדים, והניחה אותו על כסא בכניסה לביתם. בסמוך לאחר האירוע, התברר לה בעקבות פרסום בפייסבוק, שהייתה גניבה בקיבוץ, והיא זיהתה את התיק.
74. כאשר הוצגה למרים, בחקירתה הנגדית, תמונת התיק שנתפס בזירה, היא זיהתה את התיק כאותו התיק שהניחה בביתם של רותי ויהושע אלימה. עם זאת, טענה בהביטה בתמונה, כי היא רואה שהתיק בצבעי שחור ולבן וכי אינה רואה כלל צבעים אדומים או וורדים ("אני לא רואה פה צבעים אדומים. שלי היה שחור לבן ואפור. זה מה שאני רואה בתמונה", עמ' 42, ש' 7). כאשר נשאלה, האם יתכן שהיא מדברת על תיק אחר, השיבה העדה "לא. זה התיק" (שם, ש' 10), ושוב הדגישה "אני מתארת מה שאני רואה, אפור לבן ושחור" (שם, ש' 15). העדה שללה,

כי היא סובלת מעיוורון צבעים.

75. העדה זיהתה את הבגדים שצולמו במשטרה (ת/ 19 א - ב), כבגדים "של שוקה אלימה ושל הילדים".

76. עפ"י עדותו של יהושע אלימה, גילה בדיעבד שהתיק נגנב מביתו, אך לא היה נוכח בבית כשזה קרה ולא ידע למסור פרטים כלשהם אודות נסיבות הגניבה, או אודות התיק.

77. אם כן, **האם לאור הראיות שפורטו לעיל, ניתן לקבוע כי התיק שנמצא ע"י שירלי בסמוך לביתה, ובו הכרטיסים של סיוון, הוא התיק שנלקח מבית אלימה, וכי תיק זה נלקח ע"י הנאשם?**

78. בהתאם להלכה הפסוקה, טרם הסקת מסקנה מפלילה מראיות נסיבתיות, נדרש תהליך שהינו תלת-שלבי: בשלב הראשון, על בית-המשפט לבחון כל ראיה נסיבתית בפני עצמה, על-מנת לקבוע האם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי. בשלב השני, נבחנת מסכת הראיות כולה על-מנת לקבוע האם היא מערבת לכאורה את הנאשם בביצוע העבירה הנטענת. בהעדר ראיה ישירה לאשמה, הרי הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות הנסיבתיות, המבוססת על ניסיון החיים ועל השכל הישר. ודוק, אין הכרח כי כל ראיה נסיבתית, כשהיא לעצמה, תספיק להרשעת הנאשם. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של מספר ראיות נסיבתיות שכל אחת בנפרד אינה מספיקה להפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך. בשלב השלישי, מועבר הנטל הטקטי להגנה להציע הסבר שבכוחו לשלול את ההנחה המפלילה העומדת כנגד הנאשם, על דרך של הותרת ספק סביר ביחס אליה. על בית-המשפט להניח את התזה המפלילה של התביעה אל מול האנטי-תזה של ההגנה, ולבחון האם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לספק סביר את גרסתו והסבריו של הנאשם (ראו: ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 577, 586-587 (2003) מפי כב' השופטת פרוקצ'יה). ר' פסק דינו של כב' השופט הנדל את הדברים הבאים:

"תנאי לקביעת ממצא מרשיע על בסיס ראיות נסיבתיות הוא כי אותו תהליך של הסקת מסקנות מוביל למסקנה הגיונית וסבירה אחת בלבד, המפלילה את הנאשם. על בית המשפט לבחון את התרחישים האפשריים בהתאם לראיות הנסיבתיות, ולבדוק אם ניתן להצביע על תרחיש מזכה המתיישב אף הוא עם חומר הראיות. מציאת תרחיש כזה מחייבת כמובן זיכוי של הנאשם, שכן נמצא שהמסקנה המרשיעה שוב אינה המסקנה ההגיונית היחידה. ואולם, על תרחיש חלופי זה להיות סביר. אין די באפשרות תיאורטית ונעדרת כל אחיזה בראיות, אלא נדרש כי התרחיש המזכה יהיה הגיוני וריאלי ... עיקרון זה מתחייב מתוך יסוד 'הספק הסביר' המנחה את בית המשפט בהליך הפלילי". (ע"פ 2884/12 חביבה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 ((18.6.2014).

79. לאור העקרונות האמורים, אבחן את הראיות שהונחו לפני בית המשפט, שעניינן בנטילת התיק מבית משפחה אלימה, ונשיאתו.

80. ראשית, לענין זיהוי של התיק שנתפס בזירה ככזה שניטל מבית אלימה, אני סבורה כי ניתן להסתמך על עדותה של מרים. אכן, יש פער בין צבעי התיק שמסרה מרים לבין אלו שנראים בתמונות שצולמו ע"י השוטרים - בעוד שהעדה בהביטה בתמונות השוטרים תיארה צבעי אפור-שחור-לבן, הרי הצבעים כפי שנחזים בתמונות הינם שחור-אדום-ורוד. אולם, העדה עמדה בעדותה על כי התיק בתמונות השוטרים שהוצגו לעיונה הוא התיק שהניחה בכניסה לבית אלימה וכי הצבעים שהיא רואה בתמונות הם צבעי שחור-לבן-אפור. ולכן, אין לי אלא להסיק מכך שהצבעים שראתה העדה - פיזית - הם שונים מהצבעים שמוטב זה רואה בהביטו על אותה התמונה ממש. ועדיין, שוכנעתי כי העדה מתייחסת לאותו התיק.

81. יתרה מכך, העדה מסרה שלמדה אודות גניבת **אותו** התיק וזיהתה אותו בעקבות פרסום הפייסבוק. זאת ועוד, העדה זיהתה את הבגדים שהיו בתוך התיק.

82. בנוסף לעדותה של מרים, שירלי זיהתה את התיק שאותר על ידה בעדותה, כתרמיל של ילד או ילדה, עם דוגמת משבצות, בצבעי שחור או כחול כהה עם וורוד שיש עליו סרט שהוא כפי הנראה חלק מהתיק. תיאור זה עולה בקנה אחד עם התמונות שהוצגו לעיני בית המשפט.

83. שירלי זיהתה את התיק, כתיק שהנאשם נשא בידיו, בעת שהיה במרפסת ביתה ושוחח עימה. שירלי אמנם לא ראתה את עצם השלכת התיק ע"י הנאשם בסמוך לביתה, אולם ישנה סמיכות זמנים רבה - בת דקות ספורות - בין חילופי הדברים בינה לבין הנאשם, בעודו אווז בתיק, לבין מציאת התיק.

84. ניתן ללמוד על סמיכות הזמנים, לא רק מעדותה של שירלי, אלא גם מעדותו של עמיר, אשר תיאר את שתי שיחות הטלפון שקיבל משירלי. עובדה זו מחזקת את הזיהוי של התיק ע"י שירלי, שבתוך פרק זמן של דקות הבחינה באותו התיק - פעם אחת בידיו של הנאשם בביתה, ופעם שניה זרוק במרחק של 10 מ' מפתח הבית. את אותו התיק הביאה שירלי מהכביש בסמוך לביתה, אל מקום עיכובו את הנאשם.

85. דקות לאחר מכן, כאשר הגיעו השוטרים אל המקום נערך חיפוש בתיק ובתוכו נמצאו הכרטיסים שנגנבו מסיון.

86. בנוסף, נטילת התיק מהכניסה לבית אלימה מתיישבת גם עם "שיטת הפעולה", בכלל הפריצות נשוא כתב האישום - שכן בכל המקרים הגיע הפורץ ישירות אל דלת הכניסה לבתי התושבים בקיבוץ, ופתח או ניסה לפתוח אותה (בביתה של סיון נפתחה דלת הכניסה ונטלו חפציה שהיו בתיק בסמוך לדלת, בבית של משה ושירלי הם פגשו בפורץ בכניסה לביתם. גם התיק של אלימה הונח התיק על כסא בכניסה לבית שדלתו היתה סגורה אך לא נעולה).

87. כאשר מחברים לכך את הזיהוי הראשוני שנתנה סיון לאמיר מיד לאחר הפריצה לביתה והגניבה ממנה, אשר הוביל לזיהוי של דוד את הנאשם עפ"י תיאורו של עמיר, ולעובדה שהכרטיסים של סיון נתפסו לבסוף בתוך התיק, מתקבלת תמונה ראייתית מפלילה כנגד הנאשם, לפיה התיק שזוהה ע"י שירלי ככזה שנשא הנאשם בהיותו בביתה ונמצא על ידה בסמוך לביתה ואשר הובא למקום בו עוכב הנאשם, ונתפס ע"י השוטרים הוא התיק שנלקח מבית אלימה, ואשר בו נמצאו הכרטיסים של סיון.

88. לא נעלמה מעיני העובדה, שעפ"י עדותו של דוד, כאשר עוכב הנאשם על ידי עמיר, אחז הנאשם תיק. עדות זו אינה מתיישבת עם יתר העדויות, ועל כן איני מקבלת אותה. יחד עם זאת, יובהר כי מאחר ומצאתי את דוד כעד מהימן, אני מתרשמת כי מדובר בטעות בתום לב בלבד, שאינה משפיעה על משקל עדותו, בפרט בשים לב לעובדה שאין ראיה לכך שהיו שני תיקים בזירה. גם הנאשם אינו טוען שהגיע לקיבוץ עם תיק (להיפך, בעדותו אף מסר שהגיע עם שקית ניילון בלבד (עמ' 62, ש' 9).

89. לאור המקובץ לעיל, אני קובעת כי כל אחת מהראיות הנסיבתיות שהונחו לפני בית המשפט מספקת בסיס איתן לקביעת ממצאים עובדתיים, וכן כי המסכת הראייתית כולה מובילה למסקנה מפלילה, עפ"י מבחני ניסיון החיים והשכל הישר. בכך מתקיים שני המבחנים הראשונים שנקבעו בהלכה הפסוקה לבחינת ראיות נסיבתיות. לשאלת התקיימותו של המבחן השלישי, המעביר נטל אל הנאשם להציג תרחיש מזכה אפשרי - אדרש בבחינת גרסת הנאשם בהמשך הכרעתי.

ראיית העגילים:

90. עפ"י עדותה של סיוון נגנבו מתיקה הכרטיסים, כסף מזומן וכן זוג עגילים עשויים גולדפילד, מעוצבים כשתי טיפות, ואשר להם ערך סנטימנטלי עברה.

91. מתמונות החפצים שנתפסו עולה, כי אכן אותרו העגילים של סיוון. במסגרת דיון ההוכחות, חקרה ב"כ הנאשם רבות אודות השאלה היכן נתפסו העגילים - האם על גופו של הנאשם או שמא בתיק שנמצא ע"י שירלי. נטען, בין היתר כי לא עולה מדו"חות הפעולה של השוטרים ומן העדויות, שאכן העגילים נתפסו על גופו של הנאשם, וכן נטען כי הדברים שנרשמו ע"י השוטרים במזכרים אינם משקפים באופן אותנטי את מקום תפיסתם.

92. לאחר שקבעתי לעיל, כי ישנה תשתית ראייתית מוצקה לכך שהתיק שנמצא ע"י שירלי, ובו הכרטיסים שניטלו מסיוון, הוא התיק בו אחז הנאשם, הרי שהשאלה אם נמצאו העגילים בתיק או על גופו של הנאשם, הופכת למשמעותית הרבה פחות.

93. למרות זאת, אתיחס בקצרה גם לטענה זו.

94. עמיר מסר, כי בעת שאיתר את הנאשם, ביקש ממנו לרוקן את כיסיו. לדבריו, לא הבחין בעגילי זהב בעת שעשה כן, אלא במטבעות, מפתחות וטלפון נייד בלבד. עם זאת, סייג עמיר והבהיר שערך חיפוש ראשוני וכללי, רק כדי לאתר כלי תקיפה "לא חיפוש אמיתי כי ידעתי שהמשטרה מגיעה וגם לא הייתה התנגדות ושום סיבה להשפיל את הבן אדם" (עמ' 50, ש' 20 - 21). עמיר ציין עוד, כי לא ראה את החיפושים שנערכו ע"י המשטרה בתיק ועל גופו של הנאשם.

95. השוטר רביד לוי, מסר בעדותו, כי בעת החיפוש בזירה נמצאו עגילים. ב"כ הנאשם עימתה את השוטר רביד עם

העובדה שבדו"ח הפעולה שערך רשם תחילה, כי נתפסו כסף מזומן, מפתח ורוד, פנקס וכדור סבוטקס, ורק בהמשך הדו"ח ציין, כי נתפסו על החשוד העגילים שסיון דיווחה שנגנבו. השוטר רביד מסר, שהדברים נרשמו "בלהט הרגע", וכי בכל מקרה צוינה בדו"ח הפעולה תפיסת העגילים על החשוד. השוטר רביד הפנה לכך שערך מזכר השלמות (ת/3), בו התייחס לעגילים בכותבו "לציין כי במהלך חיפוש על החשוד אברהם, נתפס בכיסו הימני עגילים, בצבע זהב עגולים...", וכן לזכ"ד מיום 30.12.18, בו כתב כי במהלך חיפוש נמצאו בכיס מכנסיו הימני של החשוד זוג עגילים בצבע זהב.

96. ב"כ הנאשם עימתה את השוטר רביד עם העובדה שהמזכר ת/3 אינו נושא תאריך או חתימה, ות/4, הינו השלמת חקירה נוספת שביצע לאחר שמקום תפיסתם של העגילים לא היה ברור.

97. השוטר רביד התייחס ואמר שאכן דובר בהשלמות והבהרות אותן התבקש ליתן, אך טען בתוקף כי הן משקפות את אשר אירע בפועל.

98. גם כלפי השוטרת יובל כלפון, נטען שביום האירוע כתבה דו"ח פעולה ממנו לא עולה כי העגילים נתפסו על גופו של החשוד, ורק ביום 29.12.18 הוסיפה מזכר המבהיר פרט זה. בנסיבות אלו נטען, שהעגילים למעשה לא נתפסו על גוף החשוד. לכך שהשיבה השוטרת כלפון **"אני אומרת לך בוודאות שהכסף והעגילים נתפסו על גוף הגוף שלו, שהכרטיסים היו בתיק, רשמתי את דוח הפעולה, הבהרתי אותו לאחר כמה ימים, זה נכון, אחרי שקראתי והבנתי שדוח הפעולה היה כללי, והייתי צריכה לפרט יותר, הצורה שבה כתבתי לא הייתה מובנת"** (עמ' 35 (ש' 5 - 7).

99. לאחר שעיינתי בדו"חות הפעולה והמזכרים, ולאחר ששמעתי את עדויות השוטרים, לא מצאתי כי יש בטענות שהועלו בכדי לגרוע ממהימנותם. אכן, דו"חות הפעולה שנרשמו ע"י שני השוטרים במקום האירוע, לא לגמרי בהירים. יחד עם זאת, צוין בהם שנתפסו זוג עגילים. ההבהרה שנדרשו שני השוטרים לתת לאחר כמה ימים, אינה פוגעת במהימנותם. יש לזכור, כי מדובר במזכרים שנרשמו ימים אחדים לאחר האירוע, כאשר ההתרחשות עוד טרייה בזכרונם. אין מדובר בהשלמות שניתנו פרק זמן ממושך לאחר מכן, שאז ניתן היה לטעון למשקלם של הדברים. לא הוצגה לבית המשפט כל ראיה שיש בה בכדי להביא להטלת דופי במהימנות עדותם או בכדי ליצור חשד כי עדותם אינם משקפת את אשר אירע בפועל, והשוטרים עמדו בעדותם על כך שעפ"י זכרונם העגילים נתפסו על גופו של החשוד.

100. לפיכך, מסקנתי היא כי עלה בידי המאשימה להוכיח שהעגילים של סיון נתפסו על גופו של החשוד.

101. היות וכך, נבחנת קיומה של "חזקה תכופה". מכוחה של חזקה זו רשאי בית המשפט לקבוע, כי המחזיק ברכוש גנוב, בסמוך לאחר גניבתו, מעורב בביצוע הגניבה גופה. המחזיק יכול כמובן לספק הסבר המפריך את תוקפה של החזקה, אך בהיעדר הסבר אשר יש בו כדי לעורר ספק סביר, ובהיעדרה של תזה סבירה חלופית

המעידה על כשרות ההחזקה, בכוחה של החזקה להביא להרשעה לא רק בעבירות של ההתפרצות והגניבה (ע"פ 480/88 פרץ נ' מדינת ישראל (15.8.89), פסקאות 4-5 וע"פ 831/81 שרף נ' מדינת ישראל (27.4.83), עמ' 176)).

102. במקרה דנן, קבעתי כאמור כי העגילים של סיוון נתפסו על גופו של הנאשם. העגילים נתפסו כאמור, כחצי שעה לאחר ההתפרצות לביתה של סיוון. כמו כן, מדובר ברכוש קטן, נייד הנישא בקלות. ברי, כי ככל שפרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירה ועד לרגע מציאת החפצים הגנובים ברשות החשוד קצר יותר, מתחזקת החזקה, כי הוא מעורב בעבירה (רע"פ 2653/15 משה אברהם נ' מדינת ישראל), כך גם לגבי אופי הרכוש והקלות בה הוא עובר מיד ליד (ע"פ 15/78 ביבס נ' מדינת ישראל).

103. לטעמי, כפי שיפורט להלן, לא עלה בידי הנאשם לסתור את החזקה ולו בדרך של הצבת ספק סביר בקיומה.

גרסת הנאשם:

104. מן הנאשם נגבו ארבע הודעות בחקירתו במשטרה, ובמסגרת הליך ההוכחות הנאשם העיד.

105. בית המשפט נדרש לבחון מהימנות גרסתו של הנאשם, ובקשר עם הראיות הנסיבתיות שהוצגו כנגדו, יש לבחון האם עלה בידי הנאשם להציג תרחיש מזכה הגיוני וריאלי, אם לאו.

106. לאחר עיון בכלל הודעותיו של הנאשם ולאחר שהאזנתי בקשב רב לעדותו לפניי, התרשמתי כי גרסתו של הנאשם רצופת סתירות, כבושה ברובה, ומתחמקת לעיתים תכופות.

107. כך, בהודעתו הראשונה, מיום 25.12.18 (ת/7) הנאשם סירב להשיב על רוב השאלות, בטענה שיאמר דברים בבית המשפט. הנאשם כן ציין כתובתו, וטען שאינו עובד. כאשר נשאל למעשיו בקיבוץ, השיב כי אינו יודע מה זה קיבוץ בכלל, ולאחר מכן ציין "עברתי משמה" "ללכת לכל מיני מקומות", הנאשם הכחיש כי הגיע לאחת הדירות בקיבוץ ושאל על רכב.

108. בהודעתו השניה, מיום 27.12.18 (ת/8), כבר סיפר הנאשם כי הגיע לקיבוץ שילר כדי לעבוד, עם המעסיק שלו דוד, וסיפר כי הוא עובד אצל דוד יומיים בלבד. לטענת הנאשם בהודעה זו, החל להוריד משטחים מהמשאית ולפתע באו אליו אנשים וטענו שהוא גנב. הנאשם הכחיש שהתפרץ לבתים בקיבוץ. בהמשך, כאשר נשאל שאלות נוספות על ביתו של אלימה וביתה של שירלי, השיב "מה שיש לי להגיד אני אגיד בבית המשפט".

109. בהודעתו השלישית של הנאשם, מיום 29.12.18 (ת/9), השיב הנאשם כי מה שיש לו לומר ימסור בבית המשפט וכי אין לו מה להסביר. כאשר נשאל על העגילים של סיוון, השיב כי אינו מכיר אותם ואינו זוכר דבר כזה.

110. בהודעתו הרביעית של הנאשם (ת/14), מיום 31.12.18, מסר הנאשם כי הגיע לעבודה עם מעסיקו דוד, כדי להרכיב ארונות וכי נשאר ברכב לנמנם, מאחר ולא הרגיש טוב, ואז ירד לעשן סיגריה, "וזהו אז קרה כל המהומה". הנאשם נשאל אודות העגילים, וטען כי אינו יודע באילו עגילים מדובר, כאשר נשאל הכיצד העגילים נתפסו עליו השיב "באמת שאני לא יודע", כאשר נשאל על הכסף הזר שנתפס עליו מסר, כי אינו יודע להסביר זאת, וכן כי אינו יודע איזה כסף זר. הנאשם הכחיש כי עבר בין הבתים בקיבוץ ונטל מהם חפצים, כן הכחיש כי השליך את התיק שנטל מביתו של אלימה. לטענת הנאשם, היה בקרבת המשאית ולא התרחק ממנה. ביחס לדוד מסר, כי באותה העת ירד מהרכב "לאיזה סידור קטן", לכמה דקות בלבד.

111. והנה, בעדותו בבית המשפט, מסר הנאשם גרסה עובדתית נוספת, וזאת כהאי לישנא:

"ביום שישי סידרו לי לעבוד שכן סידר לי לעבוד בהתקנה של ארונות מטבח ודברים כאלה. עוזר נהג משאית. עבדתי איתו יום לפני כן. בהרצליה. באותו יום עצרנו בשוהם, עבדנו שם ונסענו ליבנה. יום לפני כן הייתי חולה ואחרי שלא עבדתי תקופה. היום הראשון שעבדתי היה לי קשה וקמתי חולה. אמא שלי לא רצתה אפילו להעיר אותי לעבודה והתעקשתי כי לא רציתי לאבד את העבודה. דוד אמר לי אם קשה לך לעבוד תשאר תישן במשאית, נכנסתי איתו להתקנה ואחרי זה ירדתי למטה. היו עוד כמה משאיות אמרתי אני אקנה לי איזה משקה אנרגיה להתעורר. כי לא יכולתי לעמוד על הרגליים. עשיתי סיבוב חיפשתי קיוסק. לא מצאתי. אני לא מכיר את האזור הזה בכלל. פעם ראשונה הייתי שם. זה לקח כמה דקות כל הסיפור אולי רבע שעה, באתי לחזור למשאית והקב"ט עם דוד באו והושיבו אותי על ספסל שם, ביקשו לעשות עלי חיפוש, עשו עלי חיפוש, אמרו שהיו התפרצויות באזור ואני מבחינתם חשוד. זה אמר לי עמית. שאני חייב לציין שהוא היה הוגן. חיפשו עלי הוצאתי מה שהיה לי בכיסים, הכל היה שלי. אחרי זה הגיעה משטרה."

112. כאשר נשאל על הדברים שנמצאו בכיסיו, השיב "אם מדברים על המט"ח אני תמיד מסתובב עם מט"ח גם אם דולר אחד או כל מיני, סוג של אמונה טפלה, שם דולר בכיס כדי להגדיל פרנסה" (עמ' 61, ש' 10 - 11).

113. כאשר נשאל על העגילים שנטען שנתפסו על גופו, הנאשם בחר שלא לענות ישירות לשאלה, האם אחז או לא אחז על גופו בעגילים של סיוון, אלא התייחס לפעולות השוטרים:

"קודם כל יובל כלפון אומרת שנכחה בחיפוש בזמן שבחורה בחיים לא יכולה להיות נוכחת בחיפוש על גוף של גבר. לעולם לא ראיתי ששוטרת נוכחת על חיפוש כזה, הרי הפשיטו אותי לגמרי. שם בגן הזה. לא בניידת. היא לא היתה שם ולא יכלה לראות. לעומת זאת רביד שרשם דוח פעולה, לא ראיתי את הדוח שלו, שאמר שרשם תוך כדי נהיגה בלהט הרגע שכח את הפרט הכי חשוב שקושר אותי להתפרצות הזו אצל סיוון. דרך אגב שוטרת שח"ם לא נוהגת בניידות."

אז תוך כדי נהיגה ושתייה שכוונו לרשום דברים שקשורים לעגילים האלה. זה נשמע לי שקר. זה החיבור היחיד שיכולים לעשות ביני לבין ההתפרצויות לבית של סיון ולכל השורה של הבתים."

114. גם כאשר נשאל, על פריצה לביתה של סיון, בחר לענות בדרך מתחמקת, במקום להתייחס לעצמו, טען "יש דלת, יש תיק, כרטיסי אשראי, קחו ט"א או דנ"א משהו. תעשו עבודה משטרתית בסיסית. או מסדר זיהוי. כל האנשים שבאו לשטח עשו לי מסדר זיהוי חי. כל מי שזיהה אותי פה בוודאי שזיהה אותי בוודאות כי היה שם בשטח שהמשטרה עצרה אותי. כולם היו שם. רק בפרטים החשובים פרח להם הזכרון פתאום. אם היו עושים מסדר זיהוי, לא תמונות לפי החוק, אולי רק 3 תמונות לא היו מזהים אותי. אם המשטרה היתה מרחיקה אותם ולא נותנת להם לעשות מסדר זיהוי חי בשטח, בתודעה שלהם אני הגנב."

115. הנאשם הכחיש כניסה לביתו של יהושע אלימה, באומרו "גנב שגונב תיק גב עם בגדים שאמורים ללכת לתרומה... לא יודע."

116. הנאשם הכחיש ששירלי ראתה אותו אוחז בתיק וכן הכחיש את השיחה הנטענת עם משה. לעניין זה אמר, בין היתר "התיק נתפס עליי?... לא יודע... אם הייתי הגנב בטוח שלא הייתי זורק את התיק על השביל".

117. כאשר נשאל, מדוע לא השיב על שאלות חוקרי המשטרה, טען "כי אני מכיר את המשטרה קצת והנסיגות שלהם להכשיל אנשים בתרגילי חקירה. אני קצת מאמין יותר בבימ"ש. אין לי בעיה לענות לבימ"ש על כל שאלה. פשוט לא מאמין במשטרה. אני לא מכליל את כולם אבל...".

(עמ' 60 - 64, עדותו הראשית של הנאשם)

118. בחקירתו הנגדית, נשאל הנאשם על תשובותיו בהודעתו הראשונה, וטען כי מסר את שמסר בשל היותו מטושטש וחלש.

119. כאשר נשאל על פרטים שמסר לראשונה בעדותו בבית המשפט, טען שוב, כי אין לו אמון במשטרה.

120. הנאשם אישר שלבש באותו היום חולצה שחורה ומכנס חום בהיר. עובדה המחזקת את הזיהוי הראשוני ע"י סיון, משה ושירלי, עוד לפני שעוכב.

121. הנאשם טען שהשוטרים רביד וכלפון שכתבו את דו"חות הפעולה שיקרו אודות תפיסת העגילים, וכן טען שוב למחדלי חקירה, שעה שלא נערך מסדר זיהוי.

122. כאשר נשאל מדוע לא סיפק בחקירתו את אותו הסבר שניתן בבית המשפט ביחס להחזקת המט"ח, טען שהציגו לעיונו תמונות של שטרות ולכן לא הידע במה מדובר. זאת, למרות שאין כל אינדיקציה בהודעה להצגת שטרות זרים לנאשם.

123. כאשר נשאל על המפגש עם משה וילנר, טען כי אין ליתן אמון בגרסתו של העד הואיל וזה מסר לראשונה בבית המשפט שראה אותו אוחז בכרטיסים, ורק לאחר שבית המשפט הנחה אותו להשיב עניינית לשאלה, טען כי גם משה וילנר זיהה אותו בשטח, ולכן אין לייחס משקל לזיהוי זה.

124. כאשר עומת הנאשם עם העובדה שעל חלק משאלות המשטרה בחר לענות ועל החלק האחר לא, השיב "שאלות שאין בהן ממש ואמרתי אני עונה בבימ"ש. ככה התחשק לי להגיד להם באותו הרגע".

125. הנאשם לא ידע להסביר, הכיצד זה שבהודעתו הרביעית מסר שנשאר בקרבת המשאית, אך למעשה אותה כמה מאות מטרים משם. והשיב, כי מבחינתו המקום בו אותה, זה "קרבת המשאית".

(עמ' 64 - 69, חקירתו הנגדית של הנאשם).

126. נמצאנו למדים, כי גרסתו של הנאשם, כפי שנמסרה בהודעותיו השונות במשטרה ובבית המשפט הינה מתפתחת וכבושה ברובה. הנאשם תחילה בחר שלא למסור פרטים כלל אודות הימצאותו בקיבוץ שילר, רק לאחר מכן סיפר שהגיע עם דוד כדי לעבוד, ובהודעתו הרביעית טען שנשאר במשאית ובקרבתה, בעוד שדוד הלך לעשות "סידור" כלשהו.

127. בעדותו בבית המשפט, סיפר הנאשם גרסה מלאה פרטים חדשים שלא בא זכרם בהודעותיו. לפי הגרסה שמסר בעדותו, באותו היום לא חש בטוב והלך לנוח במשאית, ובשלב מסוים החליט ללכת לחפש לקנות משקה אנרגיה. גרסה זו לא נמסרה באף אחת מארבע הודעותיו במשטרה, והיא אף אינה מתיישבת עם הגרסאות שמסר במשטרה.

128. גרסתו של הנאשם בבית המשפט הינה גרסה כבושה, אשר אינה מתיישבת עם אמירותיו במשטרה. בחקירותיו, אף שנחקר ארבע פעמים, בחר הנאשם שלא להשיב לרוב השאלות, או להשיב באופן מתחמק ומתחמק.

129. טענת הנאשם, כי לא מסר גרסתו במשטרה, מטעמים של היעדר אימון בחוקרים ובשוטרים, אינה יכולה לעמוד, שכן ניתן היה לצפות שבנסיבות כאלו הנאשם ימלא פיו מים ולא ישיב לכל שאלה. ואולם, במקרה דנן, הנאשם לא שמר על זכות השתיקה באופן מלא, אלא בחר להשיב לחלק מן השאלות ואילו לחלק האחר סירב להשיב. בנסיבות אלו, לא ניתן לראות בטעם שהציג, ככזה המצדיק כבישת גרסתו. כך, למשל, אם אכן אוחז הנאשם באמונה טפלה, לפיה באופן קבוע הוא מחזיק כסף זר בכיסו, לא ברור מדוע בחר שלא לציין זאת לפני השוטרים. אם אכן ביקש לרכוש לעצמו משקה אנרגיה ולכן התרחק מהמשאית, מה מנע ממנו לספר דווקא פרט זה לשוטרים?

מדוע מסר שירד מהמשאית כדי לעשן סיגריה ונשאר בקרבתה? בדברי הנאשם לא נמצאו הסברים המניחים את הדעת לתמיהות אלו.

130. בהתאם לאמור, המשקל שניתן לייחס לגרסתו של הנאשם אשר הובאה לראשונה בבית המשפט הינו מועט ביותר.

131. באופן דומה, גם תשובותיו של הנאשם בבית המשפט היו באופן תדיר מתחמקות. הנאשם בחר פעמים רבות שלא ליתן תשובה ישירה אודות מעשיו שלו, אלא התייחס בתשובותיו למעשיהם של אחרים - השוטרים והעדים, ולהדגיש טענותיו בדבר מחדליהם, חלף התמודדות עניינית עם השאלות שהוטחו בו בדבר מעשיו שלו במועדים הרלוונטיים לאירוע נשוא כתב האישום.

132. יוזכר, כי כנגד הנאשם גם ראיות ישירות, בזיהויו ע"י המתלוננים כמי שהתפרץ לביתם, וגם ראיות נסיבתיות הקושרות אותו לנטילת הכרטיסים מביתה של סיוון, נטילת התיק מביתו של יהושע אלימה, והשלכת התיק בסמוך לביתה של שירלי. מן הנימוקים האמורים, אני מוצאת לייחס משקל נמוך ביותר לגרסתו של הנאשם, באופן שאף אינו מעלה ספק סביר ולו בדוחק, ולהעדיף את גרסת עדי התביעה. בהתאם לכך, ביחס לראיות הנסיבתיות העומדות כנגד הנאשם לנטילת רכושה של סיוון והתיק מבית אלימה, מסקנתי היא שלא עלה בידי הנאשם להציג תרחיש מזכה ריאלי והגיוני, אל מול המסה הקריטית של הראיות הנסיבתיות העומדות כנגדו, ולפיכך מתקיים גם המבחן השלישי עפ"י ההלכה הפסוקה לקביעת מסקנה מפלילה מעבר לספק סביר.

טענות הנאשם למחדלי חקירה:

133. הנאשם טען למחדלי חקירה, בכך שלא בוצע מסדר זיהוי בתחנה והמתלוננים זיהו את החשוד במקום עיכובו, בכך שסיוון לא נדרשה לזהות את הכסף שנגנב מתיקה, וכן בכך שמיקום תפיסת העגילים אינו עולה באופן ברור מדו"חות הפעולה, והוסף לאחר מכן בהשלמות חקירה, בכך שלא ניטלו מן הזירה ממצאים פורנזיים של טביעות אצבע וד.נ.א, וכן בכך שהעובד ששהה בביתו של יהושע אלימה בעת האירוע לא נחקר ע"י המשטרה. אתייחס בקצרה לטענותיו אלו של הנאשם.

134. לענין ציון העגילים בדו"חות הפעולה התייחסתי לעיל, וקבעתי שאני מוצאת את עדותם של השוטרים רביד וכלפון כמהימנה, ומכל מקום מרגע שקבעתי שהנאשם אחז בתיק שנמצא ליד ביתה של שירלי, הרי שמיקום העגילים - בתיק או על גופו - אינו מעלה ואינו מוריד.

135. לענין ביצוע מסדר זיהוי בתחנה - כאמור לעיל, אני קבעתי שניתן להסתמך על זיהויים של משה ושירלי את הנאשם, בשטח, מן הטעמים שפורטו לעיל. מרגע שזוהה על ידם הנאשם בשטח, באופן מהימן, כפי שפרץ דקות קודם לביתם, הרי שאיני רואה כיצד זיהוי נוסף בתחנת המשטרה, עשוי היה לשנות את תמונת המצב הראייתית.

136. באשר להיעדר זימונה של סיוון לתחנה למסדר זיהוי, הרי שעפ"י מזכר הקיים בתיק (ת/10), לפיו יומיים לאחר האירוע, נוצר עימה קשר טלפוני לשם כך, אך היא מסרה לשוטר ליאור פולק, כי אינה יכולה לזהות את פניו של הנאשם. על דברים אלו חזרה העדה גם בעדותה בבית המשפט. לפיכך, גם בזימונה של סיוון למסדר זיהוי לא היה, בנסיבות אלו, כל טעם.

137. דבר דומה הוא גם ביחס לזיהוי הכסף שנגנב מסיוון - מאחר וסיוון מסרה כי נגנב ממנה סכום של 100 ₪ לערך, ולא ידעה ליתן מידע מדויק לעניין זה, והואיל ואין מדובר בסכום יוצא דופן או חריג שמצופה היה שתדע לזהותו, הרי שאיני רואה בעובדה שלא נתבקשה לזהות - האם הסכום היה במטבעות או בשטרות ואילו - בכדי להוות מחדל חקירה. זאת, אף בשים לב למסה הקריטית של הראיות המונחות לפניי, כנגד הנאשם.

138. באשר לכך שלא נחקר העובד של יהושע אלימה אשר נכח בחצר ביתו בעת ההתפרצות, אכן אני מוצאת בכך טעם לפגם ויתכן באופן העולה כדי מחדל חקירה.

יחד עם זאת, מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו. כך נקבע ברע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.15), פסקה 9):

"אין במחדל חקירה כדי להביא בהכרח לזיכויו הנאשם. כפי שנפסק, במקרים בהם נתגלו מחדלי חקירה, ביהמ"ש צריך לשאול עצמו האם המחדלים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנת הנאשם. ע"פ אמת מידה זו, על ביהמ"ש להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות. נפקות המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות שמעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבות של כל עניין ועניין."

139. בשים לב לצבר הראיות כנגד הנאשם, לא שוכנעתי, כי המחדל בהעדר חקירתו של העובד הוא מחדל ממשי שפגע בהגנת הנאשם וכזה שיש בו להביא לזיכויו של הנאשם.

140. באשר לטענת הנאשם למחדל בכך שלא הוצגו ראיות פורנזיות של ט"א וד.נ.א, הרי שההלכה הפסוקה קובעת ש"אין משמעות ראייתית מזכה להיעדרן של טביעות אצבע או דנ"א, שכן כוחן של ראיות מדעיות מסוג זה הוא בהימצאותן ולא בהיעדרן", וכי אין בהיעדרן כדי ליצור ספק סביר בהוכחת אשמתו של הנאשם (ע"פ 8798/12 מרדכי נבון נ' מדינת ישראל (30.7.13) וע"פ 6679/04 אלכסנדר סטקלר נ' מדינת ישראל (11.5.06)).

141. מן הנימוקים האמורים, אני דוחה את טענת הנאשם בדבר מחדלי חקירה.

האם התנהגותו של הנאשם כפי שהוכחה מקיימת את יסודות העבירות:

142. כאמור ברישא להכרעתי זו, לנאשם יוחסו שתי עבירות שלשתי עבירות של התפרצות למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, האחת בביתה של סיוון והשניה בביתו של יהושע אלימה, ועבירה של כניסה למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406(א) לחוק, בביתה של שירלי.

143. כך, קובע החוק באשר ליסודות העבירות המיוחסות לנאשם:

405. (א) השובר חלק חיצוני או פנימי של בנין, או פותח - במפתח, במשיכה, בדחיפה, בהרמה או בכל דרך אחרת - דלת, חלון, תריס או כל דבר שנועד לסגור או לכסות פתח בבנין או פתח הנותן מעבר מחלק לחלק בבנין, נקרא פורץ.

(ב) המכניס לבנין חלק מגופו או מן הכלי שהוא משתמש בו, נקרא נכנס.

(ג) הפורץ ונכנס או פורץ ויוצא, נקרא מתפרץ.

(ד) הנכנס לבנין באיום, בתחבולה, או בקנוניה עם אדם שבבנין, או נכנס לארובה או

לפתח אחר של הבנין העומד פתוח דרך קבע לצורך מסויים וכרגיל אינו נועד לשמש לכניסה, רואים אותו כאילו פרץ ונכנס.

406. (א) הנכנס למקום המשמש למגורי אדם או לתפילה, או הנמצא בהם, בכוונה לבצע גניבה או פשע, דינו - מאסר חמש שנים.

(ב) המתפרץ למקום כאמור בסעיף קטן (א) בכוונה לבצע גניבה או פשע, או המתפרץ מתוכו לאחר שביצע בו גניבה או פשע או נכנס אליו לשם כך, דינו - מאסר שבע שנים.

144. לאור הממצאים העובדתיים שקבעתי לעיל, היסודות העובדתיים של כלל העבירות נשוא כתב האישום מתקיימים. שהרי, קבעתי כי הוכח שהנאשם נכנס אל ביתה של סיוון דרך דלת הכניסה שהייתה סגורה אך לא נעולה והתהלך בתוכו, וכך גם נכנס לביתו של יהושע אלימה. עוד קבעתי, לאור עדותה של שירלי כי פגשה את הנאשם בתוך ביתה, בכניסה לו. לפיכך, גם היסוד העובדתי של עבירת "הנכנס למקום מגורים" מתקיימים.

145. באשר ליסוד הנפשי "בכוונה לבצע גניבה", הרי שגם הוא מתקיים, בכל אחד מהמקרים, זאת לאחר שקבעתי כי הנאשם נטל את רכושה של סיוון שהיה מצוי בתיקה בכניסה לבית, וכן את התיק שהיה מונח על כסא בכניסה לביתו של יהושע. עוד קבעתי, כי הנאשם עבר למעשה בין מספר בתים בקיבוץ, אחד אחרי השני, כאשר בין כל כניסה אחת לרעותה מפרידות דקות אחדות בלבד. מעובדות אלו, ניתן גם ללמוד אודות כוונתו של הנאשם לבצע גניבה גם עם כניסתו לביתה של שירלי.

ד. לסיכום:

146. ממסכת הראיות שהונחה לפני בית המשפט, במסגרת פרשת התביעה, עולה תמונה אחת ברורה, ולפיה הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. גרסתו של הנאשם, מנגד, נמצאה כבושה, רווית

סתירות ובלתי מהימנה, באופן שלא סיפק תרחיש מזכה, ולו ברמת הספק הסביר.

147. אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בכלל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

בהסכמת הצדדים, הוקראה הכרעת הדין בדיון, והיא נחתמת במועד מאוחר יותר בנט המשפט.

ניתנה היום, ג' סיוון תשע"ט, 06 יוני 2019, בהיעדר הצדדים.